

РЕШЕНИЕ

№ 2756

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1858** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, подадена чрез процесуален представител ст. юрк. Л. П., срещу Решение № 5963 от 21.12.2023 г., постановено по АНД № 6652/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 20 от 22.03.2023 г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с което на основание чл. 116б, ал. 1 от Закона за лечебните заведения на Р. И. Г. за нарушение по Наредба № 3 от 6.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина", глава Втора, раздел II, т. 9.3.1, вр. т. 9.3, вр. т. 1 е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1500 лева.

В жалбата са развити съображения за неправилност на решението, поради постановяването му при неправилно приложение на закона и поради съществено нарушение на процесуалните правила. Оспорват се като незаконосъобразни изводите на СРС свързани с пороците на контролирания акт. Иска се от съда да отменени решението на СРС и спорът да бъде решен по същество, като се потвърди изцяло НП. В съдебно заседание, се представлява от процесуален представител – юрк. П., който поддържа жалбата на сочените основания. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

Ответникът- Р. И. Г., чрез процесуалния си представител адв. С. оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да потвърди решението на Софийски районен съд. Претендира присъждането на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение, че касационната жалба е основателна, съответно оспореното решение е неправилно и следва да бъде отменено.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От събраните и проверени в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства СРС е приел за установено следното от фактическа страна:

На 08.10.2022 г. на телефон 112 е подаден сигнал за жител на [населено място] със здравословни оплаквания. Сигналят е предаден в 19:11 ч. на екип на ЦСМП, включващ доктор Р. И. Г., като екипът е отишъл на адреса в 19:40 ч. Пациентката е прегледана, поставена и е диагноза, прието е, че състоянието и изисква хоспитализация, определена е триажна категория „код жълто“, за което е уведомен диспечер от РКЦ по телефона, изготвен и попълнен е фиш за спешна медицинска помощ № 11534, след което пациентката е откарана до МБАЛ „Св.Анна“, където е хоспитализирана, като дежурният лекар е уведомен за спешността на състоянието ѝ.

На следващо място е установено, че на 06.02.2023 г. А. В. – главен инспектор в Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, след извършена проверка, съставил срещу доктор Г. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за извършено на 08.10.2022 г. нарушение в присъствие на един свидетел, като същата го е подписала без възражения. В последствие възражения били депозираны в законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Въз основа на АУАН на 22.03.2023 г. д-р Р. К. – изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН) издал Наказателно постановление № 20 от 22.03.2023 г., с което на основание чл. 116б, ал.1 от Закона за лечебните заведения на доктор Г. за нарушение по Наредба № 3 от 6.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина", глава Втора, раздел II, т. 9.3.1, вр. т. 9.3, вр. т. 1 е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1500 лева. Видно от мотивите на същото е посочено, че в резултат това, че д-р Р. Г. не е извършила триаж на мястото на инцидента, като вследствие на това е нарушила т. 9.3.1 във вр. с т. 9.3.вр. т. 1 от Глава втора, Раздел II на Наредба № 3/06.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина".

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал писмени и гласни доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е приел, че ответника в настоящото производство не е осъществил състава на административно нарушение по Наредба № 3 от 6.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина", глава Втора, раздел II „Медицински триаж“.

Предвид на така установената фактическа обстановка, първостепенния съд е

приел от правна страна, че съгласно чл. 15 от Наредба № 25 от 4.11.1999 г. за оказване на спешна медицинска помощ, екипите за спешна помощ попълват "Фиш за медицинско обслужване от спешен екип" за всеки прегледан пациент по образец съгласно приложение № 3, като в образца на този фиш липсва графа за медицински триаж. Доктор Г. е попълнила фиш по образец и в него не е посочила триажен код. Съдът е установил, че никъде и в раздел II от гл. Втора на Наредба № 3 от 6.10.2017 не е предвидено изискване определеният при медицинският триаж на място триажен код да бъде отразен документно във фиш за спешна медицинска помощ, както се изисква според АНО, както и липсват каквито и да е указания за неговото конкретно документиране. Според първостепенния съд този пропуск на законодателя, съзнателен или не, не може да бъде запълнен с обичаи в практиката, за да обуслови административнонаказателна отговорност за ответника в делото. Извършването на медицински триаж и определянето на триажна категория безспорно имат важна функция за осъществяване на качествена спешна медицинска помощ. В случая според първостепенния съд ответницата е предприела необходимото, за да оцени спешното състояние на пациента, да го категоризира и да го насочи към съответното лечение, като е уведомила своевременно лечебното заведение към което е насочен за състоянието му, т.е. постигнати са нормативните функции и цели на триажа. Съдът е обосновал извод, че формалното неотразяване на триажна категория във фиша за медицинско обслужване при липса на такъв реквизит във фиша и липса на такова изискване по Наредба № 3 от 6.10.2017 г. не може да се приравни на нарушение на Наредбата.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали въззивния съд да потвърди наказателния акт, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

Настоящия касационен състав, счита че са налице липса на елементи обуславящи обективната съставомерност на нарушението, което не е отчетено от проверявания съд. В тази връзка, към изложените мотиви следва да бъде допълнено и следното:

В т. 9.3.1 от Глава втора, Раздел II на Наредба № 3/06.10.2017 г. липсва правноустановено задължение за медицинското лице посетило съответния инцидент за извършване на триаж на място. В раздел II, Глава Втора от Наредба № 3/06.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина" е предвидено следното:

9.3. Медицинският триаж на мястото на инцидента и транспортният медицински триаж се осъществяват от спешния мобилен екип, обслужил повикването, по искане на диспечерския екип на основание приоритетния екипен триаж.

9.3.1. Медицинският триаж на мястото на инцидента е входящ и включва определяне на триажна категория на спешен пациент с използването на обективни клинични критерии и последващо определяне на лечебен или транспортен приоритет или комбинация от двата подхода.

Систематичното и граматическото тълкуване на цитираните разпоредби, не могат да доведат до заключението, че триаж на мястото на инцидента се извършва във всички случаи. В цитираните норми липсва предписано задължително поведение на адресатите им за извършване на медицински триаж на място, както се приема от административнонаказващия орган. В тази връзка, неотразяването на триажна

категория не съставлява административно нарушение по чл. 116б, ал. 1 от ЗЛЗ, тъй като не се установява нарушение на разпоредбите на закона или нормативните актове по прилагането му.

За да възникне основание да се ангажира административнонаказателната отговорност на лицето по чл. 116б, ал. 1 от ЗЛЗ е следвало - актосъставителят и административнонаказващият орган да посочат разпоредба, която да изисква отбелязването на триажна категория. Това не е сторено. Предвид на което, при липса на правноустановено задължение в цитираната разпоредба, в приетия с нея медицински стандарт, както и в Закона за лечебните заведения, това неотразяване не може да обуслови извода, за осъществено съставомерно административно нарушение по чл. 116б, ал. 1 от ЗЛЗ.

Настоящата съдебна инстанция споделя останалите аргументи, мотивирали първостепенният съд да отмени оспорения акт, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат преповтаряни.

По изложените съображения настоящият състав приема, че касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено при липса на основания за отмяна по чл. 348, ал.1 от НПК, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за адвокатско възнаграждение, определено съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Съобразно чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, последното в случая следва да се определи на 700 лева. Сумата е дължима на адвоката, осъществил процесуалното представителство.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XI-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.12.2023 г., постановено по АНД № 6652/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на Р. И. Г., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 700 (седемстотин) лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

председател:

членове: